

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
YVES BOT
της 6ης Μαρτίου 2012¹

Υπόθεση C-348/09

P. I.

κατά

Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid

[αίτηση του Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen(Γερμανία)για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Οδηγία 2004/38/ΕΚ — Δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών — Προστασία έναντι της απελάσεως — Έννοια “δημόσιας τάξης” και “δημόσιας ασφάλειας” — Έννοια “επιτακτικών λόγων δημόσιας ασφάλειας” — Ποινική καταδίκη λόγω σεξουαλικής κακοποίησης δεκατετράχρονου ανηλίκου, σεξουαλικού εξαναγκασμού και βιασμού»

1. Με την παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, το Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Γερμανία) ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει, υπό το πρίσμα της αποφάσεως της 23ης Νοεμβρίου 2010, στην υπόθεση Τσακουρίδης², τις προϋποθέσεις παροχής προστασίας έναντι της απελάσεως οι οποίες περιλαμβάνονται στο άρθρο 28, παράγραφος 3, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/38/ΕΚ³.

2. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι απόφαση περί απελάσεως πολίτη της Ένωσης που έχει διαμείνει κατά τα προηγούμενα δέκα έτη στο κράτος μέλος υποδοχής μπορεί να ληφθεί αποκλειστικώς για επιτακτικούς λόγους δημόσιας ασφάλειας.

3. Το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί κατά πόσον η εν λόγω διάταξη έχει την έννοια ότι η σεξουαλική κακοποίηση δεκατετράχρονου ανηλίκου, ο σεξουαλικός εξαναγκασμός και ο βιασμός εμπίπτουν στην έννοια των επιτακτικών λόγων δημόσιας ασφάλειας. Ειδικότερα, δεδομένου ότι, στην προαναφερθείσα απόφαση Τσακουρίδης, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι η καταπολέμηση της παράνομης διακινήσεως ναρκωτικών από συμμορίες ενδέχεται να εμπίπτει στην έννοια αυτή, το ερώτημα που τίθεται εν προκειμένω είναι κατά πόσο μεμονωμένη πράξη, όπως αυτή που διέπραξε ο P. I. στην υπόθεση της κύριας δίκης, ήτοι η σεξουαλική κακοποίηση δεκατετράχρονου ανηλίκου, ο σεξουαλικός εξαναγκασμός και ο βιασμός, ενδέχεται επίσης να εμπίπτει στην εν λόγω έννοια.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — C-145/09 (Συλλογή 2010, σ. I-11979).

3 — Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ L 158, σ. 77 και διορθωτικά ΕΕ L 229, σ. 35 και ΕΕ 2005, L 197, σ. 34).

4. Στις ανά χείρας προτάσεις, θα εξηγήσω τους λόγους για τους οποίους φρονώ ότι το άρθρο 28, παράγραφος 3, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/38 έχει την έννοια ότι η σεξουαλική κακοποίηση δεκατετράχρονου ανηλίκου, ο σεξουαλικός εξαναγκασμός, καθώς και ο βιασμός δεν εμπίπτουν στην έννοια των επιτακτικών λόγων δημόσιας ασφάλειας οσάκις οι πράξεις αυτές δεν απειλούν άμεσα την ηρεμία και τη σωματική ακεραιότητα του πληθυσμού στο σύνολό του ή μεγάλου τμήματος αυτού.

5. Εν συνεχεία, θα αναφέρω τους λόγους για τους οποίους, κατά την άποψή μου, το άρθρο 28, παράγραφοι 2 και 3, της ίδιας οδηγίας έχει την έννοια ότι ένας πολίτης της Ένωσης δεν δύναται να επικαλεσθεί, δυνάμει της διατάξεως αυτής, δικαίωμα ενισχυμένης προστασίας έναντι της απελάσεως οσάκις είναι προφανές ότι ο εν λόγω πολίτης αντλεί το δικαίωμα αυτό από παραβατική συμπεριφορά συνιστώσα σοβαρή διατάραξη της δημόσιας τάξεως του κράτους μέλους υποδοχής.

I – Το νομικό πλαίσιο

A — Η οδηγία 2004/38

6. Προ της έναρξης ισχύος της οδηγίας 2004/38, υπήρχαν διάφορες οδηγίες και διάφοροι κανονισμοί στον τομέα της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων και του δικαιώματος διαμονής των Ευρωπαίων πολιτών. Η εν λόγω οδηγία κωδικοποίησε και απλοποίησε τη σχετική νομοθεσία της Ένωσης.

7. Συγκεκριμένα, η οδηγία αυτή καταργεί την υποχρέωση των πολιτών της Ένωσης να ζητούν άδεια διαμονής, καθιερώνει δικαίωμα μόνιμης διαμονής υπέρ των πολιτών αυτών και θέτει όρια στη δυνατότητα των κρατών μελών να επιβάλλουν περιορισμούς στη διαμονή υπηκόων άλλων κρατών μελών στο έδαφός τους.

8. Ειδικότερα, εμπνεόμενη από τα κριτήρια που διαμόρφωσε η νομολογία του Δικαστηρίου η οδηγία 2004/38 παρέχει στους πολίτες της Ένωσης προστασία έναντι της απελάσεως.

9. Επομένως, δυνάμει του άρθρου 27, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, τα κράτη μέλη μπορούν να επιβάλλουν περιορισμούς στο δικαίωμα κυκλοφορίας και διαμονής των πολιτών της Ένωσης για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας, ενώ αποκλείονται οι λόγοι εκείνοι που προβάλλονται για την εξυπηρέτηση οικονομικών σκοπών.

10. Το άρθρο 27, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει ότι τα μέτρα που λαμβάνονται για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας πρέπει να τηρούν την αρχή της αναλογικότητας⁴ και να βασίζονται αποκλειστικώς στην προσωπική συμπεριφορά του ατόμου το οποίο αφορά η απόφαση περί απελάσεως⁵. Προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν αποτελούν, καθαυτές, λόγο για τη λήψη τέτοιων μέτρων. Εξάλλου, η προσωπική συμπεριφορά του ατόμου το οποίο αφορά η απόφαση περί απελάσεως πρέπει να συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας⁶.

11. Το άρθρο 28, παράγραφος 3, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/38, το οποίο αφορά την προστασία έναντι της απελάσεως, έχει ως εξής:

«Δεν μπορεί να λαμβάνεται απόφαση απέλασης πολίτη της Ένωσης, εκτός αν η απόφαση απέλασης βασίζεται σε επιτακτικούς λόγους δημόσιας ασφάλειας, κατά τα οριζόμενα από τα κράτη μέλη, εφόσον τα πρόσωπα αυτά:

α) έχουν διαμείνει κατά τα προηγούμενα δέκα έτη στο κράτος μέλος υποδοχής».

4 — Βλ. απόφαση της 18ης Μαΐου 1982, Adoui και Cornuaille (115/81 και 116/81, Συλλογή 1982, σ. 1665).

5 — Βλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1975, 67/74, Bonsignore (Συλλογή τόμος 1975, σ. 111).

6 — Βλ. απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1977, 30/77, Bouchereau (Συλλογή τόμος 1977, σ. 617).

B — Το γερμανικό δίκαιο

12. Ο νόμος περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των πολιτών της Ένωσης (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern, στο εξής: FreizügG/EU), της 30ής Ιουλίου 2004⁷, μεταφέρει τις διατάξεις της οδηγίας 2004/38 στη γερμανική έννομη τάξη. Ειδικότερα, το άρθρο 6, παράγραφος 1, του FreizügG/EU προβλέπει ότι η απώλεια, για τον πολίτη της Ένωσης, του δικαιώματος κυκλοφορίας και διαμονής εντός της γερμανικής επικράτειας αναγνωρίζεται μόνο για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας. Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, του FreizügG/EU, οι ποινικές καταδίκες που δεν έχουν διαγραφεί από το ποινικό μητρώο μπορούν να λαμβάνονται υπόψη για την αιτιολόγηση της απόφασης περί απελάσεως, εφόσον από τις περιστάσεις στις οποίες βασίσθηκαν οι καταδίκες αυτές προκύπτει ατομική συμπεριφορά που συνιστά πραγματική απειλή για τη δημόσια τάξη, υπό την προϋπόθεση ότι πρόκειται για πραγματική και αρκούντως σοβαρή απειλή κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας.

13. Το άρθρο 6, παράγραφος 3, του FreizügG/EU διευκρινίζει ότι, για την έκδοση απόφασης περί απελάσεως, πρέπει να λαμβάνονται ιδίως υπόψη η διάρκεια διαμονής του ενδιαφερομένου στη γερμανική επικράτεια, η ηλικία του, η κατάσταση της υγείας του, η οικογενειακή και οικονομική του κατάσταση, η κοινωνική και πολιτιστική του ένταξη και το πόσο ισχυρούς δεσμούς έχει με τη χώρα καταγωγής του.

14. Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 4, του FreizügG/EU, εάν ο ενδιαφερόμενος έχει αποκτήσει δικαίωμα μόνιμης διαμονής, η απώλεια του δικαιώματος διαμονής και κυκλοφορίας στη γερμανική επικράτεια μπορεί να αναγνωρισθεί μόνο για σοβαρούς λόγους.

15. Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 5, του FreizügG/EU, όσον αφορά τους πολίτες της Ένωσης και τα μέλη της οικογένειάς τους που έχουν διαμείνει στη γερμανική επικράτεια κατά τα τελευταία δέκα έτη, η διαπίστωση του άρθρου 6, παράγραφος 1, του FreizügG/EU ισχύει μόνον εφόσον συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας. Ο κανόνας αυτός δεν εφαρμόζεται στους ανηλίκους οσάκις η απώλεια του δικαιώματος διαμονής είναι αναγκαία για το συμφέρον του παιδιού. Επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας μπορούν να συντρέχουν μόνον αν ο ενδιαφερόμενος έχει καταδικαστεί τελεσίδικα, λόγω ενός ή περισσοτέρων εκ προθέσεως τελεσθέντων αδικημάτων, σε ποινή στερητική της ελευθερίας ή σε ποινή για ανηλίκους διαρκείας τουλάχιστον πέντε ετών ή αν έχει διαταχθεί, κατά την τελευταία τελεσίδικη καταδίκη του, η μετά την έκτιση της ποινής, φύλαξή του σε σωφρονιστικό κατάστημα, αν απειλείται η ασφάλεια της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ή αν ο ενδιαφερόμενος συνιστά κίνδυνο για την τέλεση τρομοκρατικών πράξεων.

II – Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

16. Ο P. I., Ιταλός υπήκοος, γεννήθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου 1965 στη Licata (Ιταλία). Ζει στη Γερμανία από το 1987. Το 1987 του χορηγήθηκε άδεια παραμονής, η οποία ανανεώθηκε ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Είναι άγαμος και δεν έχει τέκνα. Ουδέποτε ολοκλήρωσε τη σχολική του φοίτηση ούτε κάποια επαγγελματική εκπαίδευση, έχει δε εργασθεί στη Γερμανία μόνον περιστασιακά, ως ανειδίκευτος εργάτης. Προτού συλληφθεί, απασχολείτο ως βοηθός της πρώην συντρόφου του, η οποία εργάζεται ως προσωπικό καθαριότητας. Ο P. I. έχει πέντε αδέρφια, εκ των οποίων ορισμένα ζουν στη Γερμανία και κάποια στην Ιταλία. Από τον χρόνο της συλλήψεώς του η μητέρα του κατοικεί εν μέρει στη Γερμανία και εν μέρει στην Ιταλία.

17. Στις 16 Μαΐου 2006, το Landgericht Köln καταδίκασε τον P. I. σε στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας επτά ετών και έξι μηνών για σεξουαλική κακοποίηση δεκατετράχρονου ανηλίκου, σεξουαλικό εξαναγκασμό και βιασμό. Η απόφαση αυτή κατέστη τελεσίδικη στις 28 Οκτωβρίου 2006. Τα πραγματικά περιστατικά έλαβαν χώρα κατά την περίοδο μεταξύ 1990 και 2001. Το θύμα, κόρη της πρώην συντρόφου

7 — *BGBI.* 2004 I, σ. 1950, όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο που τροποποίησε τον νόμο για την ομοσπονδιακή αστυνομία και άλλους νόμους (Gesetz zur Änderung des Bundespolizeigesetzes und anderer Gesetze), της 26ης Φεβρουαρίου 2008 (*BGBI.* 2008 I, σ. 215, στο εξής: FreizügG/EU).

του P. I., ήταν οκτώ ετών όταν άρχισαν να λαμβάνουν χώρα τα γεγονότα αυτά. Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι, από το 1992, ο P. I. εξανάγκαζε συχνά το θύμα να έχει σεξουαλικές σχέσεις μαζί του ή να προβαίνει σε άλλες σεξουαλικές πράξεις, σε εβδομαδιαία σχεδόν βάση, απειλώντας το ότι, μεταξύ άλλων, θα θανάτωνε τη μητέρα ή τον αδερφό του.

18. Ο P. I. είναι φυλακισμένος από τις 10 Ιανουαρίου 2006 και θα εκτίει την ποινή του έως τις 9 Ιουλίου 2013.

19. Με απόφαση της 6ης Μαΐου 2008, η Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid διαπίστωσε, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, του FreizügG/EU, την απώλεια του δικαιώματος εισόδου και διαμονής του P. I., με την αιτιολογία ότι, λόγω της καταδίκης του, ο τελευταίος πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 6, παράγραφος 5, του FreizügG/EU και ότι, επιπλέον, είχε εκδηλώσει με τις πράξεις του ιδιαίτερη εγκληματική διάθεση και, δεδομένου του πολυετούς χαρακτήρα της κακοποίησης, είχε προξενήσει βαθύτατη οδύνη στο θύμα του. Εξάλλου, η Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid εκτιμά ότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο υποτροπής, δεδομένου ότι ο P. I. βίαζε και εξανάγκαζε σεξουαλικά το θύμα του τακτικά και δη για παρατεταμένο διάστημα, καθώς επίσης ότι εξακολουθούσε να μην έχει αίσθημα ενοχής. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που παρέσχε το σωφρονιστικό κατάστημα, ο P. I. θεωρούσε τον εαυτό του ως το πραγματικό θύμα και εξακολουθούσε να μη συνειδητοποιεί τον βαρύτατο αξιόποιο χαρακτήρα των πράξεών του. Η Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid διέταξε την άμεση εκτέλεση της αποφάσεως της 6ης Μαΐου 2008 και κάλεσε τον P. I. να εγκαταλείψει την επικράτεια, απειλώντας τον, σε περίπτωση μη συμμορφώσεώς του, με απέλαση στην Ιταλία

20. Στις 12 Ιουνίου 2008 ο P. I. προσέφυγε κατά της αποφάσεως αυτής, ισχυριζόμενος ότι δεν συνέτρεχαν επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας, ώστε να είναι δυνατή η αναγνώριση της απώλειας του δικαιώματός του εισόδου και διαμονής.

21. Με απόφαση της 14ης Ιουλίου 2008, το Verwaltungsgericht απέρριψε την προσφυγή αυτή, καθότι έκρινε ότι συνέτρεχαν επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας και ότι η καταδίκη του P. I. κατεδείκνυε μια προσωπική συμπεριφορά που προκαλούσε ανησυχία για μία ενεστώσα, πραγματική και αρκούντως σοβαρή απειλή εις βάρος θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, ήτοι της προστασίας των κοριτσιών και των γυναικών έναντι της σεξουαλικής επιθέσεως και του βιασμού.

22. Ο P. I. άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, το οποίο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Εμπίπτουν στο περιεχόμενο του κατά το άρθρο 28, παράγραφο 3, της οδηγίας 2004/38/EK όρου “επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας” αποκλειστικά και μόνον κίνδυνοι για την εξωτερική ή εσωτερική ασφάλεια του κράτους μέλους, υπό την έννοια της υπόστασης του κράτους με τους βασικούς του θεσμούς και τις σημαντικές του δημόσιες υπηρεσίες, της επιβίωσης του πληθυσμού, καθώς και των εξωτερικών σχέσεων και της ειρηνικής συνύπαρξης των λαών;»

III – Ανάλυση

23. Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ’ ουσίαν, να διευκρινιστεί κατά πόσον οι πράξεις σεξουαλικής κακοποίησης δεκατετράχρονου ανηλίκου, σεξουαλικού εξαναγκασμού και βιασμού, οι οποίες τελέστηκαν στο πλαίσιο της οικογενειακής ζωής, συνιστούν επιτακτικούς λόγους δημόσιας ασφάλειας, ικανούς να δικαιολογήσουν την απομάκρυνση ενός πολίτη της Ένωσης ευρισκόμενου στην επικράτεια του κράτους μέλους υποδοχής για δέκα και πλέον έτη.

24. Στην ανάλυση που ακολουθεί θα εκθέσω, κατ’ αρχάς, τους λόγους για τους οποίους φρονώ ότι παράβαση όπως αυτή που διέπραξε ο P. I. δεν εμπίπτει στον όρο «επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας», υπό την έννοια του άρθρου 28, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/38. Εν συνεχεία, θα εξηγήσω γιατί, κατά την άποψή μου, ο P. I. δεν μπορεί εντούτοις να επικαλεσθεί την ενισχυμένη προστασία που παρέχουν η διάταξη αυτή και το άρθρο 28, παράγραφος 2, της ίδιας οδηγίας.

A — Επί της έννοιας των επιτακτικών λόγων δημόσιας ασφάλειας

25. Στην προαναφερθείσα απόφασή του στην υπόθεση Τσακουρίδης, το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 28, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/38 έχει την έννοια ότι η καταπολέμηση της εγκληματικότητας που συνδέεται με την παράνομη διακίνηση ναρκωτικών από συμμορίες είναι δυνατόν να εμπίπτει στην έννοια «επιτακτικοί λόγοι δημόσιας ασφάλειας», ώστε να δικαιολογείται το μέτρο απελάσεως ενός πολίτη της Ένωσης που διέμενε στο κράτος μέλος υποδοχής κατά τα προηγούμενα δέκα έτη.

26. Συγκεκριμένα, έκρινε, κατ' αρχάς, ότι η παράνομη διακίνηση ναρκωτικών από συμμορίες συνιστά διαδεδομένη μορφή εγκληματικότητας, υποστηριζόμενη από εντυπωσιακούς οικονομικούς πόρους και εντυπωσιακά μέσα δράσης, και έχει πολύ συχνά διεθνείς διασυνδέσεις⁸. Δεδομένων των καταστροφικών αποτελεσμάτων που έχει η συνδεόμενη με τη διακίνηση ναρκωτικών εγκληματικότητα, η απόφαση-πλαίσιο 2004/757/ΔΕΥ⁹ ορίζει, στην πρώτη αιτιολογική της σκέψη, ότι η διακίνηση ναρκωτικών συνιστά απειλή για την υγεία, την ασφάλεια και την ποιότητα της ζωής των πολιτών της Ένωσης καθώς και για τη νόμιμη οικονομία, τη σταθερότητα και την ασφάλεια των κρατών μελών¹⁰. Το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι η τοξικομανία συνιστά πληγή για το άτομο και οικονομικό και κοινωνικό κίνδυνο για την ανθρωπότητα, διευκρίνισε, εν συνεχεία, ότι η μορφή αυτή παράνομης διακινήσεως ναρκωτικών ενδέχεται να είναι τόσο έντονη ώστε να απειλεί άμεσα την ηρεμία και τη σωματική ασφάλεια ολόκληρου του πληθυσμού ή ενός μεγάλου μέρους του¹¹.

27. Το ερώτημα που τίθεται εν προκειμένω είναι κατά πόσον μια αξιόποινη πράξη, όπως αυτή που διέπραξε ο P. I., ήτοι η σεξουαλική κακοποίηση δεκατετράχρονου ανηλίκου, ο σεξουαλικός εξαναγκασμός, καθώς και ο βιασμός στο πλαίσιο της οικογενειακής ζωής, μπορεί, επίσης, να εμπίπτει στην έννοια των επιτακτικών λόγων δημόσιας ασφάλειας, παρότι πρόκειται περί μεμονωμένης πράξεως, χωρίς συμμετοχή του αυτουργού της σε οιοδήποτε δίκτυο.

28. Καίτοι δεν αμφισβητείται ότι η σεξουαλική κακοποίηση δεκατετράχρονου ανηλίκου, ο σεξουαλικός εξαναγκασμός, καθώς και ο βιασμός συνιστούν ιδιαιτέρως σοβαρή προσβολή θεμελιώδους αξίας της κοινωνίας, δεν φρονώ ότι το είδος αυτό πράξεως εμπίπτει στον όρο «δημόσια ασφάλεια», υπό την έννοια του άρθρου 28, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/38.

29. Ως προς τούτο, κρίνω σκόπιμο να υπενθυμίσω το πνεύμα της οδηγίας 2004/38, διευκρινίζοντας ότι εν προκειμένω πρέπει να αντιπαραβληθούν οι έννοιες αυτές με την πραγματικότητα και την ιδιομορφία του ποινικού δικαίου.

30. Σκοπός της οδηγίας αυτής είναι να διευκολύνει το θεμελιώδες δικαίωμα κάθε πολίτη της Ένωσης να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών. Το θεμελιώδες αυτό δικαίωμα είναι απόρροια της ιθαγένειας της Ένωσης και ασκείται υπό τα όρια και τους περιορισμούς που προβλέπει η εν λόγω οδηγία¹².

31. Δεδομένου ότι η ένταξη του πολίτη της Ένωσης στο κράτος μέλος υποδοχής εικάζεται σε συνάρτηση με τη διάρκεια της διαμονής, η οδηγία 2004/38 προβλέπει την κτήση δικαιώματος μόνιμης διαμονής στο κράτος αυτό μετά από συνεχή διαμονή πέντε ετών¹³.

32. Το δικαίωμα αυτό μόνιμης διαμονής παρέχει στον δικαιούχο προστασία έναντι των μέτρων απελάσεως, τα οποία δεν μπορούν να ληφθούν εις βάρος του παρά μόνο για σοβαρούς λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας¹⁴.

8 — Βλ. σκέψη 46.

9 — Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2004, για τη θέσπιση ελάχιστων διατάξεων σχετικά με τα στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης των εγκλημάτων και τις ποινές που ισχύουν στον τομέα της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών (ΕΕ L 335, σ. 8).

10 — Προπαρατεθείσα απόφαση Τσακουρίδης (σκέψη 46).

11 — Όπ.π. (σκέψη 47).

12 — Απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, C-424/10 και C-425/10, Ziolkowski και Szeja (Συλλογή 2011, σ. I-14035, σκέψη 35 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

13 — Βλ. άρθρο 16, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής.

14 — Βλ. άρθρο 28, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής.

33. Τυχόν μεγαλύτερη διάρκεια της παραμονής, της τάξεως των δέκα τουλάχιστον ετών, παρέχει στον ενδιαφερόμενο πολίτη της Ένωσης ενισχυμένη προστασία ως προς τα ίδια μέτρα, τα οποία δεν δύναται επομένως να ληφθούν παρά για επιτακτικούς λόγους δημόσιας ασφάλειας¹⁵. Η διαφορά μεταξύ των όρων «σοβαροί λόγοι» και «επιτακτικοί λόγοι» είναι προφανώς ενδεικτική της βουλήσεως του νομοθέτη της Ένωσης¹⁶.

34. Επιπλέον, η σύγκριση των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 28 της οδηγίας 2004/38 καταδεικνύει σαφώς ότι το γράμμα αυτής εισάγει καθαρή διαφορά μεταξύ της έννοιας της δημόσιας τάξης και εκείνης της δημόσιας ασφάλειας, δεδομένου ότι η δεύτερη είναι μεγαλύτερης σημασίας έναντι της πρώτης, σε ό,τι αφορά τη στέρηση της ενισχυμένης προστασίας που απολαμβάνει ο πολίτης της Ένωσης.

35. Εφαρμοζόμενες σε ποινικά ζητήματα, οι δύο αυτές έννοιες αντιστοιχούν σε διαφορετικά εγκληματολογικά πραγματικά πλαίσια.

36. Με το ποινικό του δίκαιο, κάθε κράτος μέλος καθορίζει το πλαίσιο της δημόσιας τάξης, δεδομένου ότι προσδιορίζει τις μορφές συμπεριφοράς που απαγορεύονται επί ποινή κυρώσεων. Ως προς τούτο, είναι σαφές ότι οι κανόνες του ποινικού δικαίου είναι όλοι δημόσιας τάξης υπό την έννοια ότι, ως κανόνες κατ' ουσίαν επιτακτικοί, δεν δύναται να κάμπτονται από την ιδιωτική βούληση. Έχουν ακριβώς θεσπισθεί για να αντισταθούν στην ιδιωτική βούληση καθόσον η τελευταία ενδέχεται να έχει συνέπειες που κρίνονται επιβλαβείς για τις αξίες της κοινωνίας.

37. Η παράβαση των κανόνων αυτών συνεπάγεται, επομένως, διατάραξη της δημόσιας τάξης που έχει επιτύχει το κράτος μέλος, η οποία, αναλόγως της φύσεως της διαπραχθείσας πράξεως, είναι περισσότερο ή λιγότερο έντονη, η δε διαταραχή που προκαλείται στη δημόσια τάξη αντανακλάται, κατά κανόνα, στον βαθμό αυστηρότητας της ποινής που προβλέπει ο εθνικός νομοθέτης ως κύρωση για την απαγορευμένη συμπεριφορά. Σε κάθε διαφορετική περίπτωση, η εκτίμηση αυτή αποτυπώνεται και, ενδεχομένως, σταθμίζεται μέσω της ποινής που πράγματι επιβάλλεται, η οποία, υπό το πρίσμα των ιδίων περιστάσεων κάθε περιπτώσεως, αντανακλά τον βαθμό της διαταράξεως που πράγματι προκλήθηκε.

38. Η παραπομπή στην έννοια της δημόσιας ασφάλειας προφανώς δεν απορρέει αυτομάτως από το γεγονός και μόνον της διαπράξεως αξιόποινης πράξεως, αλλά από μια ιδιαίτερος σοβαρή παραβατική συμπεριφορά, τόσο κατ' αρχήν όσο και ως προς τις συνέπειές της, οι οποίες υπερβαίνουν την προκληθείσα στο ή στα θύματα ατομική βλάβη. Επομένως, οι δύο έννοιες δεν είναι ταυτόσημες και, μολονότι κάθε μορφή συμπεριφοράς που εγκυμονεί κίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια διαταράσσει εξ ορισμού τη δημόσια τάξη, το αντίστροφο δεν ισχύει, ακόμα και αν, αφής στιγμής δημοσιοποιηθεί, η διαπραχθείσα πράξη ενδέχεται να συγκινεί την κοινή γνώμη σε βαθμό αντίστοιχο της διαταράξεως που προκάλεσε η αξιόποινη πράξη.

39. Στο στάδιο αυτό, είναι σημαντικό να διευκρινιστεί ότι το κατά πόσον ένας παραβάτης συνιστά, εκ της συμπεριφοράς του, κίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια, εξαρτάται όχι μόνον από τη σοβαρότητα της διαπραχθείσας αξιόποινης πράξεως, της οποίας η επαπειλούμενη ή η επιβληθείσα ποινή είναι ενδεικτική, αλλά κυρίως από τη φύση της.

40. Στο στάδιο μιας γενικότερης αναλύσεως, η συνεκτίμηση του κινδύνου υποτροπής δεν είναι, καθεαυτή, καθοριστικής σημασίας. Ποια είναι άλλωστε η αξιόποινη εκείνη πράξη ως προς την οποία δεν υφίσταται κίνδυνος υποτροπής; Αξιόποινη πράξη μη ενέχουσα κίνδυνο υποτροπής δεν υπάρχει. Επιπλέον, όσον αφορά τον κίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια, η ίδια η φύση του κινδύνου αυτού είναι ακριβώς που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη. Εάν η φύση της συμπεριφοράς δημιουργεί τέτοιο κίνδυνο, ώστε να συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι για την αποτροπή του, πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 28,

15 — Βλ. άρθρο 28, παράγραφος 3, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/38.

16 — Προπαρατεθείσα απόφαση Τσακουρίδης (σκέψη 40).

παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/38. Η πιθανότητα υποτροπής μπορεί, ασφαλώς, να λαμβάνεται υπόψη από τον δικαστή ή την αρμόδια αρχή, αλλά προκειμένου να εκτιμάται, επιπροσθέτως ή σύμφωνα με άλλες προϋποθέσεις ή άλλα στοιχεία που προβλέπονται από την εν λόγω οδηγία και από τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά πόσον πρέπει πράγματι να λάβει χώρα η απέλαση αυτή¹⁷.

41. Ποίες είναι επομένως οι μορφές παραβατικής συμπεριφοράς που μπορούν να εγκυμονούν τέτοιους κινδύνους για τη δημόσια ασφάλεια; Το Δικαστήριο προέβη στον σχετικό προσδιορισμό στην προπαρατεθείσα απόφαση στην υπόθεση Τσακουρίδης.

42. Όπως αναφέρθηκε στο σημείο 26 των ανά χειράς προτάσεων, το Δικαστήριο έκρινε ότι η παράνομη διακίνηση ναρκωτικών από συμμορίες συνιστά διαδεδομένη μορφή εγκληματικότητας και ενδέχεται να είναι τόσο έντονη, ώστε να απειλεί άμεσα την ηρεμία και τη σωματική ασφάλεια ολόκληρου του πληθυσμού ή ενός μεγάλου μέρους του.

43. Εμπίπτουν οι πράξεις που διέπραξε ο P. I. στον ορισμό που έδωσε επομένως το Δικαστήριο; Παρότι θα προτιμούσα να απαντήσω καταφατικώς δεδομένου ότι, από ηθικής απόψεως, οι διαπραχθείσες πράξεις εγείρουν αυθόρμητα αισθήματα αποδοκιμασίας και αποτροπιασμού, η νομική ανάλυση συνηγορεί, κατά την άποψή μου, υπέρ μιας αρνητικής απαντήσεως.

44. Συγκεκριμένα, κρίνω ότι δεν χωρεί αμφισβήτηση ως προς το ότι, από εγκληματολογικής ιδίως απόψεως, η μορφή αυτή συμπεριφοράς, η οποία εντάσσεται εντός ενός αποκλειστικώς οικογενειακού πλαισίου, δεν μπορεί να εξομοιωθεί με εκείνη του «σεξουαλικού θηρευτή»¹⁸. Παρότι ο P. I. συνιστά αδιαμφισβήτητο κίνδυνο στην οικογενειακή σφαίρα, από τη φύση της διαπραχθείσας πράξεως δεν αποδεικνύεται ότι συνιστά απειλή για την ασφάλεια των πολιτών της Ένωσης, όπως απαντά στη σκέψη 46 της προαναφερθείσας αποφάσεως Τσακουρίδης. Κατά τη γνώμη μου, όσο αποκρουστική και αν είναι, η πράξη της αιμομιξίας δεν εγκυμονεί, ως προς τη δημόσια ασφάλεια, το ίδιο είδος κινδύνου με εκείνο που προσδιορίζει το Δικαστήριο στην απόφαση αυτή.

45. Τυχόν διαφορετική εκτίμηση θα συνεπαγόταν την παραδοχή ότι η αντικειμενική σοβαρότητα μιας ποινικής παραβάσεως και μόνον, η οποία καθορίζεται από την επαπειλούμενη ή την επιβληθείσα ποινή της, δικαιολογεί ενδεχομένως ένα μέτρο απελάσεως για επιτακτικό λόγο δημόσιας ασφάλειας.

46. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά την άποψή μου, η προσέγγιση αυτή δεν είναι προφανώς συμβατή προς το πνεύμα της οδηγίας 2004/38. Σε κάθε περίπτωση, η δημιουργία ενός κοινού χώρου διαβίωσης και κυκλοφορίας επιβάλλει επίσης ότι πρέπει λαμβάνεται υπόψη, προς όφελος του κοινού συμφέροντος του χώρου αυτού, δηλαδή της κοινωνικής συνοχής της Ένωσης, το φαινόμενο της παραβατικότητας, ακόμα και αν αυτό συνεπάγεται την ανάπτυξη κοινών μέσων για την αποτροπή και την καταπολέμησή του. Φρονώ ότι αυτή είναι η αποστολή και η φιλοδοξία του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Ο χώρος αυτός δεν μπορεί να οικοδομηθεί βάσει της παραπομπής στο κράτος μέλος καταγωγής κάθε αυστηρώς τιμωρηθέντος εγκληματία, με μοναδικό λόγο την επιβολή κυρώσεως. Κατά τη γνώμη μου, την άποψη αυτή εκφράζει η εν λόγω οδηγία μέσω των προφυλάξεων που υποχρεώνει τα κράτη μέλη να λάβουν προτού προβούν σε απέλαση¹⁹.

47. Θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η παρουσία του P. I. στο κράτος μέλος υποδοχής ενδέχεται να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις υποτροπής σε σχέση με το θύμα των πρώτων πράξεων και ότι, επομένως, η απομάκρυνσή του επιβάλλεται προκειμένου να προστατευθεί το θύμα. Μια τέτοια δυνατότητα, που δεν μπορεί να αποκλεισθεί εξ αρχής, θα μπορούσε να καλύπτεται μόνον από ένα κείμενο σχετικό με τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, στο πλαίσιο των μέτρων ελέγχου μετά την επιβολή της ποινής, η νομική βάση του οποίου δεν θα ήταν η οδηγία 2004/38. Δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό δεν απετέλεσε αντικείμενο της κατ' αντιμωλία διαδικασίας, δεν θα το εξετάσω στις προτάσεις μου, καθότι, κατά τη γνώμη μου, μια τέτοια εξέταση θα απαιτούσε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

17 — Όπ.π. (σκέψεις 49 έως 53).

18 — Κατηγορία ιδιαίτερος επικινδύνων εγκληματιών, η οποία χαρακτηρίζεται από μορφές συμπεριφοράς όπως εκείνες στις υποθέσεις Dutroux και Fourniret.

19 — Βλ., ιδίως, άρθρο 27, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας.

48. Αντιθέτως, πρέπει να εξετασθεί το συζητηθέν μεταξύ των συμμετεχόντων στη διαδικασία ζήτημα, κατά πόσον το ευεργέτημα της ενισχυμένης προστασίας του άρθρου 28 της οδηγίας 2004/38 μπορεί να τύχει εφαρμογής στον P. I.

B — *Επί του ευεργετήματος της ενισχυμένης προστασίας δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2004/38*

49. Εκτιμώ, όπως και η Ολλανδική Κυβέρνηση²⁰, ότι το άρθρο 28, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/38 δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση του P. I., στο μέτρο που η συμπεριφορά του και ο τρόπος τελέσεως των πράξεων καταδεικνύουν ότι, στην πραγματικότητα, δεν είχε ουσιαστικώς ενταχθεί και, επομένως, δεν μπορεί να τύχει της ενισχυμένης προστασίας που προβλέπει η διάταξη αυτή.

50. Ως προς τούτο, ο παραλληλισμός που επιχειρεί η Ολλανδική Κυβέρνηση με την υπόθεση Koi²¹ είναι, κατά την άποψή μου, λυσιτελής, καθόσον, στην εντελώς διαφορετική αυτή περίπτωση, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι μια δόλια συμπεριφορά του αυτουργού μπορούσε να του στερήσει την άδεια διαμονής.

51. Στην προαναφερθείσα απόφαση Koi το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η άσκηση εργασίας υπό την κάλυψη άδειας διαμονής χορηγηθείσας κατόπιν δόλιας συμπεριφοράς, η οποία είχε ως αποτέλεσμα καταδίκη, αποκλείεται να γεννήσει δικαιώματα υπέρ του Τούρκου εργαζομένου ή να θεμελιώσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη υπέρ αυτού²².

52. Φρονώ ότι το σκεπτικό αυτό μπορεί να εφαρμοσθεί στην παρούσα υπόθεση.

53. Συγκεκριμένα, από την εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2004/38 προκύπτει ότι η απέλαση πολιτών της Ένωσης και μελών των οικογενειών τους για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας μπορεί να βλάψει σοβαρά αυτούς που, αφού άσκησαν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που απονέμονται από τη Συνθήκη ΕΚ, έχουν ενταχθεί ουσιαστικά²³ στο κράτος μέλος υποδοχής²⁴.

54. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η οδηγία αυτή, όπως προκύπτει από την εικοστή τέταρτη αιτιολογική της σκέψη, καθιερώνει καθεστώς προστασίας από τα μέτρα απελάσεως, το οποίο βασίζεται στον βαθμό ένταξης του πολίτη της Ένωσης στο κράτος μέλος υποδοχής, με αποτέλεσμα, όσο μεγαλύτερη είναι η ένταξη του πολίτη αυτού και των μελών της οικογένειάς του στο κράτος μέλος υποδοχής τόσο μεγαλύτερη προστασία να πρέπει να τους παρέχεται από το ενδεχόμενο απελάσεως²⁵.

55. Όπως προαναφέρθηκε, το άρθρο 28, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/38 συνιστά τον απολύτως τελευταίο βαθμό προστασίας έναντι της απελάσεως, κυρίως, καθότι ευνοεί τον υπήκοο της Ένωσης που έχει διαμείνει στο κράτος μέλος υποδοχής δέκα έτη προ του μέτρου απελάσεως.

56. Κατά την άποψή μου, η διάταξη αυτή περιέχει ένα απλό τεκμήριο ένταξης, για το οποίο η απόδειξη περί του αντιθέτου προκύπτει εν προκειμένω από τα ίδια τα πραγματικά περιστατικά.

57. Πράγματι, ο νομοθέτης της Ένωσης βασίστηκε στην αρχή ότι η διάρκεια της διαμονής συνιστά απόδειξη περί εντάξεως, σε κάποιο βαθμό, στο κράτος μέλος υποδοχής²⁶. Μετά από δεκαετή περίοδο διανυθείσα στο έδαφος του κράτους αυτού, οι δεσμοί μεταξύ του πολίτη της Ένωσης που έκανε χρήση του δικαιώματός του για ελεύθερη κυκλοφορία και του κράτους αυτού τεκμαίρεται ότι είναι στενοί, με αποτέλεσμα να δημιουργείται στον πολίτη αυτό το αίσθημα ότι αποτελεί αναπόσπαστο μέλος της κοινωνίας του κράτους μέλους υποδοχής, τούτο δε, υπενθυμίζω, προκειμένου να προαχθεί η κοινωνική συνοχή, η οποία συγκαταλέγεται στους θεμελιώδεις σκοπούς της Ένωσης²⁷.

20 — Βλ. σημεία 37 επ. των παρατηρήσεων.

21 — Υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 5ης Ιουνίου 1997, C-285/95 (Συλλογή 1997, σ. I-3069).

22 — Σκέψη 28.

23 — Η υπογράμμιση δική μου.

24 — Προπαρατεθείσα απόφαση Τσακουρίδης (σκέψη 24).

25 — Όπ.π. (σκέψη 25).

26 — Βλ. πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών [COM(2001) 257 τελικό].

27 — Βλ. δέκατη έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2004/38.

58. Στην παρούσα απόφαση, δεν χωρεί, κατά τη γνώμη μου, ουδεμία αμφιβολία ότι, εάν τα πραγματικά περιστατικά —λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας τους— είχαν γίνει γνωστά ήδη κατά τον χρόνο διαπράξεώς τους, ο P. I. θα είχε διωχθεί, καταδικασθεί και, ενδεχομένως, απελαθεί, χωρίς, προφανώς, να του δοθεί η δυνατότητα να επικαλεσθεί το ευεργέτημα του άρθρου 28, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/38.

59. Συγκεκριμένα, από το τρίτο ήδη έτος διαμονής στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής, τουτέστιν πριν τη συμπλήρωση νόμιμης διαμονής βάσει της οποίας θεμελιώνεται δικαίωμα μόνιμης διαμονής, ο P. I. άρχισε να κακοποιεί το ανήλικο τέκνο της συντρόφου του, τούτο δε έως το 2001, ήτοι κατά την περίοδο των δέκα ετών που προηγήθηκαν του εις βάρος του ληφθέντος μέτρου απελάσεως²⁸.

60. Η ένταξη του πολίτη της Ένωσης στηρίζεται, πράγματι, όχι μόνον σε γεωγραφικά ή χρονικά κριτήρια, αλλά επίσης σε ποιοτικούς παράγοντες²⁹. Κατά τη γνώμη μου, όμως, είναι προφανές ότι η συμπεριφορά του P. I., η οποία συνιστά σοβαρή διατάραξη της δημόσιας τάξης, καταδεικνύει πλήρη απροθυμία εντάξεως στην κοινωνία στην οποία βρίσκεται και της οποίας ορισμένες θεμελιώδεις αξίες τόσο συνειδητά περιφρόνησε επί σειρά ετών. Σήμερα επικαλείται τις συνέπειες που απορρέουν από τη συμπλήρωση δεκαετούς περιόδου που δεν διεκόπη διότι η συμπεριφορά του παρέμεινε μυστική συνεπεία της σωματικής και ψυχολογικής βίας που απεχθώς επί σειρά ετών άσκησε εις βάρος του θύματος.

61. Παραβατική κατάσταση τέτοιας φύσεως δεν μπορεί να θεμελιώνει δικαίωμα με πρόσχημα τη μεγάλη της διάρκεια. Σε κάθε περίπτωση, η ίδια η οδηγία 2004/38 προβλέπει στο άρθρο 35 ότι τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αρνούνται, να τερματίζουν ή να ανακαλούν οποιοδήποτε δικαίωμα αναγνωριζόμενο από αυτήν, σε περίπτωση καταχρήσεως δικαιώματος ή απάτης. Στο Δικαστήριο απόκειται να αντλήσει τις συνέπειες μιας τέτοιας απάτης.

62. Τυχόν παραδοχή ότι από την παραβατική του συμπεριφορά ο P. I. μπορεί να θεμελιώσει το προβλεπόμενο στο άρθρο 28, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας αυτής, δικαίωμα ενισχυμένης προστασίας θα προσέκρουε, κατά την άποψή μου, στις αξίες επί των οποίων στηρίζεται η ιθαγένεια της Ένωσης.

63. Βεβαίως, ο P. I. θα πρέπει να τύχει της εγγυήσεως των δικαιωμάτων του κατά τις διατάξεις του άρθρου 28, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας και σύμφωνα με τις νομολογιακές αρχές του Δικαστηρίου σχετικά με τη διασφάλιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων, οι οποίες υπομνήσθηκαν στην προαναφερθείσα απόφαση Τσακουρίδης, ιδίως στη σκέψη 52 αυτής.

64. Βάσει του συνόλου των προεκτεθεισών σκέψεων, φρονώ ότι το άρθρο 28, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2004/38 έχει την έννοια ότι ένας πολίτης της Ένωσης δεν μπορεί να επικαλεσθεί, δυνάμει της διατάξεως αυτής, δικαίωμα ενισχυμένης προστασίας έναντι της απελάσεως, οσάκις αποδεικνύεται ότι ο εν λόγω πολίτης αντλεί το δικαίωμα αυτό από παραβατική συμπεριφορά που συνιστά σοβαρή διατάραξη της δημόσιας τάξης του κράτους μέλους υποδοχής.

IV – Πρόταση

65. Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα προεκτεθέντα, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στο ερώτημα που υπέβαλε το Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen:

«Το άρθρο 28, παράγραφος 3, της οδηγίας 2004/38/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ, έχει την έννοια ότι η σεξουαλική κακοποίηση δεκαετηράχρονου ανήλικου, ο σεξουαλικός εξαναγκασμός καθώς και ο βιασμός δεν εμπίπτουν στην έννοια των επιτακτικών λόγων δημόσιας ασφάλειας, οσάκις οι πράξεις αυτές δεν απειλούν άμεσα την ηρεμία και τη σωματική ακεραιότητα ολόκληρου του πληθυσμού ή ενός σημαντικού του τμήματος.

28 — Βλέπε σημεία 31 έως 32 της αποφάσεως περί παραπομπής.

29 — Βλ. απόφαση της 21ης Ιουλίου 2011, C-325/09, Dias (Συλλογή 2011, σ. I-6387, σκέψη 64).

Το άρθρο 28, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2004/38 έχει την έννοια ότι ένας πολίτης της Ένωσης δεν μπορεί να επικαλεσθεί, δυνάμει της διατάξεως αυτής, δικαίωμα ενισχυμένης προστασίας έναντι της απελάσεως, οσάκις αποδεικνύεται ότι ο εν λόγω πολίτης αντλεί το δικαίωμα αυτό από παραβατική συμπεριφορά που συνιστά σοβαρή διατάραξη της δημόσιας τάξης του κράτους μέλους υποδοχής.»